

mului. Nicolae Mandea (student la regie) se confundă cu insignifianta celui menit a fi doar Subțirelu, simplu element auxiliar. În schimb, Marius Bindea, ca Philostrate, pare un comic „monument” închinat absurdului, căci prezența maestrului de ceremonii este perfect inutilă în dinamica acestui teribil joc de-a iluzia, care nu-i tolerează cenzura.

Așadar, o montare tinerească, asumându-și riscurile pledoariei *pro domo*, căci „o afirmație” înseamnă „implicit mai multe negații”, după cum avertizează proaspătul pedagog, dovedind o remarcabilă coeziune de gând și stil.

Irina COROIU

Trupă bine încheată, interpretări inegale

Intitulat cu modestie „studiu”, *Visul unei nopți de vară* în interpretarea studenților anului IV al Institutului este chiar un spectacol. Profesorul asociat Florin Zamfirescu (clasa se află sub in-

visul perechilor refugiate în pădurea ateniană etc., etc. Escul propus — altminteri plin de viteză, de idei (unele foarte valabile, altele, desigur, de discutat), și mai ales de antren — își conduce și își deschide semnificațiile către însuși mirajul înscenării, către bucuria, blestemul și responsabilitatea de a fi actor.

Intenția „scenariului” și a regiei este aceea de a pune în mișcare echipa omogenă a tinerilor studenți, dându-li-se citorva chiar posibilitatea de a interpreta mai multe ipostaze. Dacă mica trupă este foarte bine încheată, generos orchestrată și vie, interpretările individuale au încă inegalități. Foarte mult de muncit au Marius Rogojinski (Fundulea, Egeu și Puck) și Mihai Bica (Gutuie, Theseu și Oberon). Cel dintii, cu aplomb, umple vesel spațiul de joc, ținește frenetic în Puck (nu foarte diferit totuși de ipostaza Fundulea), imprimă dinamism relațiilor scenice, într-un amestec de precizie lucidă și dăruire personală, suficient de bine dozat. Mihai Bica are glas bun, prestanță scenică, nițică afectare pe alocuri (lungind fraza și emisia), și sugerează cu talent și interiorizare o forță malefică atotstăpînitoare.

Un spectacol controversat

drumarea conf. univ. Olga Tudorache) condensează și reordonează textul feeriei, într-un soi de radiografie a relațiilor care se dedublează mereu, de jur-împrejurul iubirii. Se operează astfel o multiplă cădere în oglindă, plecându-se de la trupa de actori-meșterugari, Bottom (Fundulea aici) avînd un vis, despre

Cuplurile de tineri sînt dinamizate în special de actrițe: Cecilia Birbora (Hermia) și Emilia Popescu (Helena), Temperament puternic, cea dintii, dublat de o exactitate încă prea vizibilă; Emilia Popescu pare a avea real har în comedie (atenție însă la plastica mișcării, în prima parte). Scenele de confruntare din-

Bucuria, blestemul și responsabilitatea de a fi actor

tre cele două au savoare. Mai puțin realizați, partenerii — Doru Firte (Blindu, Demetrius) și Emil Șerban (Flaut, Lysander) — apar terni ca amorezi, dar sînt în schimb foarte avantațați de scena hazlie a spectacolului de la curtea lui Theseu.

În Titania, Mălina Petre pare să aducă un fel de răcoare noptatecă. Actrița se mișcă deosebit de expresiv, vocea însă îi alunecă uneori distonant. O prezență în totul bine marcată (am sentimentul unei vocații mai apropiate de dramă). Jucînd două roluri (Hipolita, Zîna), Raluca Peniu trece cu mult peste agreabil, în pofida partiturii mai reduse. Deosebit

de expresivă în scenele mute (foarte frumoasă ideea Hipolita — logodnică legată fedeleș), în ipostaza zînei din cortegiul Titaniei actrița umple de farmec atmosfera, cu haz, naivitate, senzualitate și inteligență în același timp. Mi se pare una dintre prezențele de viitor ale promoției.

Plăcut, reconfortant, bine condus, grupul actorilor în pragul absolvirii oferă o reprezentație linerească în care vedetă e mai degrabă ideea de teatru decît ideea de „personalitate artistică“.

Miruna RUNCAN

Un spectacol controversat

Așa, nu !

„Nu cred în basmele străvechi cu zîne“ este ideea căreia i se subordonează demersul regizoral al spectacolului **Visul unei nopți de vară**, montat la I.A.T.C. Acesta este punctul de pornire pentru o nouă lectură a piesei. Titlul ar fi trebuit scris pe afiș între ghilimele, pentru că ni se arată un vis de iarnă, înghețat și sunbru, în care se decantează tot ceea ce este rău în personaje. Feericul, mira-

Cînd spectacolul caută efecte în loc de sensuri...

culosul, chiar și umorul lipsesc din spectacol, scenele se înșiră (uneori) ca într-o banală piesă de intrigă.

Ce a vrut regizorul? Ne-am obișnuit să considerăm **Visul unei nopți de vară** o poveste de iubire în registru comic, incluzînd o demonstrație de „teatru în teatru“. Florin Zamfirescu merge mai departe și propune ca structură principală un „vis în vis“, încercînd să compună și o meditație asupra condiției precare a actorului. Meșteșugarul Bottom (tradus Fundulea), actor improvizat, devine în spectacol un alter-ego al autorului, un purtător de cuvînt al actorului, capabil să imagineze o piesă adevărată, dar condamnat să joace roluri de mîna a treia. Regizorul decupează patru grupuri de personaje : meșteșugarii, îndrăgostiții, Theseu-Hipolita și grupul duhurilor. Dominant este grupul meșteșugarilor, cu ei (scena repetiției) se deschide spectacolul : ambianță sordidă, îmbrăcăminte mizeră, încălțăminte scîlcită. După distribuirea rolurilor, meșteșugarii se retrag. Rămîne doar Fundulea, pe un pat, înfrigurat, sub o pătură gri. Și visul începe în conaturii imprecise, coșmarești, apoi tot mai devorant, pînă ce realitatea se topește în vis. De remarcat că regizorul alege ca timp al acțiunii noaptea sfîntului Valentin, 14 februarie, „noaptea iubirii și a logodnelor“, de care Shakespeare amintește în actul IV. Chiar și scenele din visul lui Fundulea și costumele duhurilor aerului sînt în tonuri de negru.

Momentul de „teatru în teatru“, în care meșteșugarii prezintă **Prea tristă comedie**